

15) 'Εκβολές ποταμού θυμίζει τὸ στρεῖδι. Λίγο, λίγο, μεγαλώνει, εἶναι σαφὲς ὅμως ἡ ἀρχικὴ του πηγὴ, ὁ στρόβιλος τῆς ἀρχῆς. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἐρμηνεύσει, (ὅπως καὶ τὸ σχῆμα 12), ἂν θυμηθεῖ πὼς σάν πυροστρόβιλος παριστάνεται συχνότατα ὁ ἥλιος, ποὺ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς.

16) Σχῆμα ἐναρμόνιο πεταλούδας. 'Η φύση ἔχει κοινὸ κ' ἐνιαῖο τρόπο γιὰ νὰ φτιάχνει τὰ σχήματα. 'Η ἴδια λογικὴ μ' ἐκείνην τῶν φτερῶν τῆς πεταλούδας. 'Αναγωγή στὸν Θεό. ('Ετοὶ τὰ κοχύλια εἶναι κηρύγματα θεολογικὰ καὶ δὲν νυστάζεις ὅταν τάκοὺς ὅπως μερικὰ ἀπ' τὰλλα...).

17) Γλυμμένο ἀπ' τὸ νερὸ κομμάτι κοχυλίου. "Ἀρπα τοῦ Πανός. "Ἀρπα εἶχαν πολλὲς θαλάσσιες θεότητες. Γιὰ μουσικὴ μιλάει, ὅπως δόκλιση ἡ θάλασσα, παιδί τῆς θάλασσας καθὼς εἶναι.

—Καὶ μερικὰ ἄλλα, ὅχι κοχύλια:

7) 'Ορνιός. 'Απὸ ἀγριοσυνιά. "Ανθισε, καυποφόρησε τὸ δέντρο. Κι' ὕστερα πέταξε τὸν καρπὸ του στὴ ἄμμο πὺν ἡ φροντίδα τ' ἄλμυροῦ νεροῦ τὸν σκλήρηνε, ὅπως σκληραίνει τοῦ φτωχοῦ ἡ ψυχὴ ὅταν ἀφθεθεῖ στὴν μάχη γιὰ τὴν ζωὴ.

13) Ληορίζα. 'Αρμονικὴ διάταξη τῆς καμπύλης. Δέντρο τῆς Σοφίας. Μὲ ματάκια ἀπὸ ρόζους ἐπάνω του, ποὺ καὶ τώρα βλέπουν. Καθὼς τὴν κατεργάστηκε τὸ κύμα πῆρε κ' αὐτὴ κατὰ ἀπ' τὸν ρυθμὸ του στὸ ρυθμικὸ σχέδιό της. (Ὁ καλλιτέχνης καὶ τὸ δημιουργημὰ του, θὰ λέγαμε).

14) Πέτρα φαγομένη ὅπου τάνοιγμάτ' αὐτῆς θυμίζουν ἐργατικὸ μελίσσι, ἢ τάφοι ἀρχαίους σιλημένους, ἢ ἀκόμα τοπίο σεληνιακό.

18) Τὸ «γιάντες», ποὺ βάζουν στοιχήματα μ' αὐτὸ οἱ φαιδροὶ πανηγυριῶτες, ἀφοῦ πρῶτα ἐξέγανε κ' ἤπιαγε καλὰ. Φέρνει στὸ νῦν διασκέδαση, πανηγύρι, χαρὰ, εὐρίνη, εὐτυχία. (ὄνειρα ἀπόμακρα, δηλαδή...).

19) "Ὅστρακα μεγάλα καὶ μικρά. Σπίτια μεγάλα καὶ μικρά.

20) «Κάστανο τοῦ νεροῦ». Τοῦτο δὲν εἶναι θαλασσινὸ. Εἶν' ὁ καρπὸς ἐνὸς λουλουδιοῦ ποὺ εἶναι μὲς τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν. 'Ο μέγας Νέστος κάθε χρόνον κατεβάξει αὐτὰ τὰ ὁμορφὰ ἀγκαθωτὰ σχήματα, ποὺ ἔχουνε χεῶμα σιδερένιο, καὶ τάποθετε μετὰ ἀγάπης στὶς ἀμμουδιές. 'Η λιμνοθάλασσα τοῦ Πόρτο - Λάγο βοῖται ἀπὸ τοῦτα τὰ κάστανά. "Ὡς καὶ στὴ θάσο βρεθῆκανε μερικὰ.

'Η γλυτικὴ του συγκρότηση εἶναι σοφὴ. "Ὅπως κ' ἂν σταθεῖ ἔχει πάντα ψηλά, ἀμυντήριον ἀγκάθι. Βάρδα μονάχα μὴν τὸ πατήσεις ξυπόλυτος! Τὸ καλὸ ὅμως τὸ μετριάξει ἡ εὐπλαστὴ ἀμμουδιά.

—Στὸ τέλος, ἀγάπη κυρίως ἐμπνέουν, ὅλα τὰ προαναφερθέντα μικροπαραμυθία ἀφη-

μένα ὅπως εἶναι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Μὲ σὺ κίνηση τὰ κρατᾶμε στὸ χέρι. Θησαυρὸ ἐνθιμίζουν. Μιλᾶνε καὶ τάκοὺς, καθὼς μιλᾶνε παλιὰ τὰ σπῖτια ποὺ τόσα καὶ τόσα ἔχουν δει τὰ μάτια τους, τὰ παραθύρια...

Σημείωση: Τὸ παρὸν πρέπει νὰ διαβαστεῖ καὶ πολλοῖς, σάν δοκιμὴ λεκτικὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ ζωγραφικὲς ἐμπειρίες.

Στὰ παραμυθία δὲν μιλάει μόνον ὁ ἄθροπος «μ' ἀνθρώπινη λαλίσσα», ὅλα τὰ πάντα ἔχουν φωνὴ καὶ γλώσσα.

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Δύο Χαϊκού

Στέκω ἀσάλευτη
γυμνὸ τὸ χορτάρι
κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου

Το χῶμα ἄδειο
κι ὁ κόσμος γεμάτος
δουδὴ ἱκεσία

"Α τ ι τ λ ο

Μαῦρα τὰ φύλλα
μέσα στὴ νύχτα
κι εἴμαστε ἐμεῖς
μονάχοι.

Εἴμαστε ἕνας, ἀγαπημένε,
στὸ σμαραγδένιο
ὀδελίσκο τοῦ κυπαρισσιοῦ.

Δὲ σοὺ ζητῶ, καλὲ μου.

Τὸ κύμα γελάει
μαζί κι ἐγώ.

Μαρίνα Τσαχιώτη

Τρία ποιήματα

τοῦ γείτονα
ἢ σάπια σκάλα
Κι ἡ ἀποθήκη ἢ γερτὴ
Γιορτάζουν.
Κερνᾶν τὸ μάτι μου κρασί

ἄσπρη κουβέρτα
δαμβακὰτη
ἡδυγυλλίσματα
ζεστὴ ἐπαφή...

ἄσπρος ὁ Πλάτωνας
κι ὁ Φρῖξος
μὰ πιὸ ἄσπρῶτερος
ὁ Χιόνης

(Πλάτωνας, Φρῖξος: δυὸ γάτοι)

Χρῆστος Τσιάνης